

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1907.

Leto VIII.

Jutranje besede.

Jaz vem, kaj škrjančki pojó
visoko pri božjih domovih,
jaz vem, kaj drugi ptički žgole
tam gori po gozdnih vrhovih.

In ako boš pridna, Jelica ti,
pa vse ti razložil bom jaz,
povedal ti bom, da se smejala boš,
da bode ti krajši čas.

Ah, veš — to je bilo tisto noč,
ko mesec lepó je sijal;
oj, takrat je prišel pomladni čas,
prav kakor iz tal bi vstal.

No, to je bil lep, da bi zrla ga ti!
In ptičke iskal je najprej,
po dragah, po grmih jih je iskal,
iskal jih sred gozdnih je vej . . .

Ko lahko iz spanja prebudil je vse
in vsakemu rekel tako:
da njemu bi prvo pesem zapel,
a druga — ta zate raj bo! . . .

In prvo pesem odpeli so že
škrjančki in ptički ostali,
a takrat pa iznad tvojih oči
še niso sni zlati zbežali.

No, zdaj pa dovolj pač vesela si že,
in več ga ni tukaj zaspanca!
Li vidiš, li čuješ krilatce lepé,
li vidiš, li čuješ škrjanca?

Pojó ti o samem čaru cvetic,
ki dih jih je maja obkrožil;
kako pa umeti to treba je vse,
to tudi ti bodem razložil.

Glej, solnce visoko nad goro stoji,
in šolski zvonec že kliče!
O, ti porednost, poslušala bi,
a v šolo te nič še ne miče.

Zato pa to zadnje že zvedela boš,
ti naša mišjenka mifa,
ko poleg drugih radosti vseh
še v šolo boš rada hodila!

Ivo Danič.

